

— kuna Iirimaa ei ole esitanud 23. aprilli 1999. aasta kirjas nõutud teavet, on ta rikkunud EÜ asutamislepingu artiklist 10 tulenevaid kohustusi.

— mõista kohtukulud välja Iirimaaalt.

Väited ja peamised argumendid

Komisjon leiab, et Iirimaa ei ole täitnud direktiivi artiklitest 3, 5 ja 19 ning EÜ asutamislepingu artiklist 10 tulenevaid kohustusi järgmistel põhjustel.

Mis puudutab Boyne'i suudmeala, siis väidab komisjon, et kuna Iirimaa ei ole teinud ametlikku otsust selle ala määramiseks, on ta jätnud täielikult ja õigesti määratlemata tundlikud alad vastavalt direktiivi artikli 5 lõikele 1. Teiste alade osas, mida ei ole tundlike aladena määratletud, möönab komisjon, et Iirimaa on need artikli 5 lõike 1 kohaselt määratlenud, kuid komisjon väidab, et hetkel ei ole kohaldatavad määratlemise ametlikud otsused piisavalt täpsed asjaomaste tundlike alade piiritlemise osas.

Mis puudutab direktiivi artikli 3 lõikeid 1 ja 2, siis Iiri õigusaktid lükkavad artikli 3 lõike 1 teises taandes viidatud 31. detsembri 1998. aasta kohaldamise tähtaja edasi 14. juunile 2001. Komisjon on seisukohal, et direktiivi kohaselt ei ole selline edasilükkamine võimalik. Komisjon märgib samuti, et nende 32 ala osas, mille Iirimaa määratles tundlikena, ei ole siseriiklikes õigusaktides kinni peetud 31. jaanuari 1998. aasta tähtpäevast, millele on viidatud direktiivi artiklis 5.

Komisjon väidab, et nende alade osas, mida Iirimaa vääralt ei määratlenud tundlike aladena, ei ole Iirimaa tegelikult täitnud linnastute inimekvivalendiga rohkem kui 10 000 osas artikli 3 lõigetest 1 ja 2 ning artikli 5 lõigetest 2, 3 ja 4 tulenevaid kohustusi ning direktiivi artikli 5 lõike 5 alla kuuluvate asula-reoveepuhastite osas artikli 5 lõigetest 2, 3 ja 4 tulenevaid kohustusi.

Komisjon leiab, et Iirimaa on rikkunud direktiivi artikli 5 lõiget 6, kuna ta ei vaadanud esimest korda läbi tundlike alade nimistut kõige hiljem 31. detsembriks 1997.

Lõpuks leiab komisjon, et kuna Iirimaa ei esitanud 31. detsembri 1998. aasta tähtajaks selget kartograafilist teavet, mis näitaks tundlike alade ja valgalade ulatust ning asjaomaste linnastute asukohta, siis on Iirimaa rikkunud EÜ asutamislepingu artiklist 10 tulenevaid kohustusi.

(¹) Nõukogu 21. mai 1991. aasta direktiiv 91/271/EMÜ asulareovee puhastamise kohta (EÜT L 135, lk 4015; ELT eriväljaanne 15/02, lk 26).

Anheuser-Busch. Inc.'i 10. märtsil 2009 esitatud apellatsioonkaebus Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu (esimene koda) 16. detsembri 2008. aasta otsuse peale liidetud kohtuasjades T-225/06, T-255/06, T-257/06 ja T-309/06: Budějovický Budvar, národní podnik versus Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) ja Anheuser-Busch, Inc

(Kohtuasi C-96/09 P)

(2009/C 113/49)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Anheuser-Busch. Inc. (esindajad: *Rechtsanwältin V. von Bomhard ja Rechtsanwalt B. Goebel*)

Teised menetluspooled: Budějovický Budvar, národní podnik ja Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused)

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

- tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 16. detsembri 2008. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-225/06, T-255/06, T-257/06 ja T-309/06, v.a otsuse resolutiivosa punkt 1;
- teha asjas lõplik otsus, jättes esimeses kohtuastmes esitatud nõue rahuldamata või teise võimalusena saata asi Esimese Astme Kohtule tagasi;
- mõista kohtukulud välja Esimese Astme Kohtu menetluses hagejaks olnud Budějovický Budvar, národní podnik-ult.

Väited ja peamised argumendid

Apellant väidab, et:

1. Esimese Astme Kohus rikkus õigusnormi, kui ta otsesõnu eitas ühtlustamisameti pädevust teha kindlaks asjaolu, et Budvar ei olnud tõendanud artikli 8 lõikest 4 (¹) tulenevaid õigusi, kuigi nende õiguste (väidetavad päritolunimetused „BUD”) kehtivuse osas esines tõsiseid kahtlusi.

2. Esimese Astme Kohus tõlgendas vääralt ühenduse õiguses „kaubanduses kasutamise” tuvastamise kohta artikli 8 lõikes 4 kindlaksmääratud kvalitatiivseid ja kvantitatiivseid nõudeid. Esiteks leidis ta, et see nõue hõlmab mistahes kaubanduslikku kasutust, mis ei kuulu otseselt eraviisilise kasutuse alla, ning sedastas muu seas, et väidetava artikli 8 lõikes 4 sätestatud õiguse tegelik kasutamine ei ole nõutav, nagu see on kaubamärkide puhul. Selles osas aktsepteeris Esimese Astme Kohus saadetiste „Free of charge” käsitlemist nii „kaubanduses kasutamise” kui ka teises tähenduses kasutamisenä (kasutamine kaubamärgina mitte päritolunimetuse-
sena). Teiseks võeti vaidlustatud otsuses selle kaubamärgi kasutamisenä, mille kohta on esitatud vastulause, arvesse asjaomase registreerimistaotluse esitamise järgset kasutamist ning seega jäeti arvestamata, et varasemale kaubamärgile kui artiklist 8 tulenevale vastulausele tuginemiseks peavad kõik selle vastulause aluse suhtes kehtivad tingimused olema rahuldatud vastulause esitamise ajal. Esimese Astme Kohus tõlgendas artikli 8 lõiget 4 vääralt, sedastades territoriaalsuse põhimõttega vastuolus, et arvesse võib võtta kasutamist, mis on aset leidnud väljaspool riike, kus artikli 8 lõikes 4 sätestatud õigused väidetavalt esinevad.

3. Esimese Astme Kohus tõlgendas vääralt ka nõuet „ulatuslikuma kui kohaliku tähtsusega kaubandus”. Ta leidis, et see nõue on täidetud asjaoluga, et väidetav artikli 8 lõikes 4 sätestatud õigus pärineb kolmandast riigist ning see on laienenud kahte Euroopa Liidu liikmesriiki. Esimese Astme Kohus ei küsinud, kas asjaomane õigus on nendes kahes viidatud liikmesriigis omandanud ulatuslikuma kui kohaliku tähtsuse, ning avas seega artikli 8 lõike 4 ukse Euroopa Liidu välistele õigustele.

4. Teine apellatsioonkaebuse alus põhineb artikli 8 lõike 4 punkti b ja artikli 74 lõike 1 rikkumisel. Artikli 8 lõike 4 punkt b seab tingimuseks, et siseriiklik õigus annab Budvarile õiguse keelata selle kaubamärgi kasutamine, mille kohta on esitatud vastulause. Apellatsioonikoda oli teinud kindlaks poolte esitatud tõendite põhjal ning kohaldades kinnistunud põhimõtet, mille kohaselt ühtlustamisameti vastulausemenetluses on tõendamiskoormis vastulause esitajal, et Budvar ei olnud tõendanud, et Prantsuse või Austria siseriiklik õigus annab talle õiguse keelata kaubamärgi „BUD” kasutamist. Esimese Astme Kohus leidis aga vastuolus artikli 74 lõikega 1 ja artikli 8 lõike 4 punktiga b, et ühtlustamisamet peaks omal algatusel ja poolte väidetele lisaks uurima väidetavaid artikli 8 lõikes 4 sätestatud õiguste juriidilisi aluseid ja neid toetavaid õigusarenguid, selle asemel, et lükata vastulause Budvari väidetavate õiguste tõendamata jätmise tõttu tagasi.

5. Kokkuvõttes on Esimese Astme Kohtu vaidlustatud otsusega antud artikli 8 lõikele 4 selline tõlgendus, mida on raske viia kooskõlla selle sätte sõnastusega ja võimatu viia kooskõlla määruse nr 40/94 eesmärgiga luua hästi funktsioneeriv ja kogu ühenduses kehtiv ühtne kaubamärgiõigus, et edendada ühendusesisest kaubandust.

6. Apellatsioonikoja otsused tühistati Esimese Astme Kohtu iga nimetatud õigusrikkumise alusel, ning seetõttu on iga õigusrikkumine — eraldi — vaidlustatud kohtuotsuse tühistamise põhjus.

(¹) Nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määrus (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT 1994, L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146).

11. märtsil 2009 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Tšehhi Vabariik

(Kohtuasi C-100/09)

(2009/C 113/50)

Kohtumenetluse keel: tšehhi

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: L. Jelínek ja P. Dejmek)

Kostja: Tšehhi Vabariik

Hageja nõuded

— Tuvastada, et kuna Tšehhi Vabariik ei ole vastu võtnud komisjoni 8. märtsi 2007. aasta direktiivi 2007/14/EÜ (¹), milles sätestatakse direktiivi 2004/109/EÜ (läbipaistvuse nõuete ühtlustamise kohta teabele, mis kuulub avaldamisele emitentide kohta, kelle väärtpaberid on lubatud reguleeritud turul kauplemisele) teatavate sätete üksikasjalikud rakendus-eeskirjad, täitmiseks vajalikke õigusnorme või ei ole igal juhul komisjonile nende õigusnormide vastuvõtmisest teatanud, on Tšehhi Vabariik jätnud direktiivi artiklist 24 tulenevad kohustused täitmata;

— mõista kohtukulud välja Tšehhi Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Direktiivi rakendamise tähtaeg möödus 8. märtsil 2008. aastal.

(¹) ELT 2007, L 69, lk 27.